

1) במדבר (בהעלתך) – פרק י, פסוקים לג-לו

וַיִּסְעוּ מֵהַר ד' דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וַאֲרוֹן בְּרִית ד' נָסַע לִפְנֵיהֶם דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה. וַעֲנַן ד' עָלִיהֶם יוֹמָם בְּנִסְעָם מִן־הַמַּחֲנֶה. (ע) (ס)
וַיְהִי בְּנִסְעַת הָאָרוֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה: קוֹמָה ד'! וַיִּפְצוּ אֵיבִידָּ וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאִידָּ מִפְּנֵיךָ:
וּבְנַחַח יֹאמֶר: שׁוּבָה ד'! רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל. (ע) (ס)

2) במדבר (בהעלתך) – פרק יא, פסוקים א-ו

וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאַוְנִים רַע בְּאֲזְנֵי ד' וַיִּשְׁמַע ד' וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר־בָּם אֵשׁ ד' וַתֹּאכַל בְּקֶצֶה הַמַּחֲנֶה. וַיִּצְעַק הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל ד' וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ. וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא תִּבְעָרָה כִּי־בָעָרָה בָּם אֵשׁ ד'.
וְהָאִסְפָּסוּף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאוּוּ תֵּאוּהוּ וַיִּשְׁבּוּ וַיִּכְבּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֶאֱכַלְנוּ בִּשְׂרָ. זָכַרְנוּ אֶת־הַדָּגָה אֲשֶׁר־נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת הָאֲבִטָּחִים וְאֶת־הַחֲצִיר וְאֶת־הַבְּצָלִים וְאֶת־הַשּׁוּמִים. וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כָּל בְּלִתֵּי אֶל־הַמֶּן עֵינֵינוּ.

3) מסכת שבת דף קטו:-: קטז.

תָּנוּ רַבָּנָן: "וַיְהִי בְּנִסְוֵת הָאָרוֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה" — פְּרָשָׁה זוֹ עֲשֵׂה לָהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סִימְנִיּוֹת מִלְמַעְלָה וּלְמַטָּה, לומר שְׁאֵין זֶה מְקוּמָה... דִּתְנִינָא: רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: עֲתִידָהּ פְּרָשָׁה זוֹ שְׁתִּיעֶקֶר מִכָּאן וְתִכְתֵּב בְּמִקוּמָהּ. וְלָמָּה כְּתִבָּה כָּאן? כְּדֵי לְהַפְסִיק בֵּין פּוּרְעָנוֹת רֵאשׁוֹנָה לְפוּרְעָנוֹת שְׁנִיָּיה.
פוּרְעָנוֹת שְׁנִיָּיה מָאי הִיא — "וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאַוְנִים". פּוּרְעָנוֹת רֵאשׁוֹנָה — "וַיִּסְעוּ מֵהַר ה'"; וְאָמַר רַבִּי חֲמָא בְּרַבִּי חֲנִינָא: שְׁסָרוּ מֵאַחֲרֵי ה'.
וְהֵיכָן מְקוּמָהּ? אָמַר רַב אֲשִׁי: בְּדַגְלִים.

4) תוספות – מסכת שבת קטז.

פוּרְעָנוֹת רֵאשׁוֹנָה "וַיִּסְעוּ", וְאִ"ר חֲנִינָא שְׁסָרוּ מֵאַחֲרֵי הַשֵּׁם... כְּדָאמַר בַּמְדַּרְשׁ (יְלַמְדֵנוּ) "וַיִּסְעוּ" שְׁנִסְעוּ מֵהַר סִינִי דְרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים כְּתִינוּק הַיּוֹצֵא מִבֵּית הַסֵּפֶר שְׁבוּרַח לוֹ וְהוֹלֵךְ לוֹ, כִּךְ הֵיוּ בּוֹרְחִים מֵהַר סִינִי דְרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְפִי שְׁלֵמְדוֹ הַרְבֵּה תוֹרָה בְּסִינִי, אָמַר הַקַּב"ה נִסְמוּךְ פּוּרְעָנוֹת לְפוּרְעָנוֹת? לֹאוּ! אֵלֹא נִפְסוּק פְּרִשְׁת "וַיְהִי בְּנִסְוֵת הָאָרוֹן".

5) אגרות פחד יצחק – אגרת קנה, כ"ח תמוז תשל"ו (ר' יצחק הוטנר זצ"ל)

יקירי, שלום וברכה!...בשכבר הימים היה מרגלא בפומי להורות באצבע על פסוק אחד בתהלים. דהנה בנוהג שבעולם אם ראובן רוצה לדבר לשמעון הנה הוא קורא את שמעון אליו ואומר לו, בוא אלי ואדבר אליך. אמנם דוד המלך בתהלים נוהג בזה הנהגה הפוכה, שהרי הוא אומר: "לכו בנים שמעו לי" (תהלים לד, יב). יוצא מדברים אלה, שבשעה שהדבור הוא מכוון אל הבנים, ישנה היכי-תמצא כזו שדוקא ההליכה למרחקים מולידה את השמיעה. כלומר, הנשמע מקרוב אינו מתקבל, אבל בשעה שהולכים ומתרחקים חלה השמיעה למפרע. והנה כמה פעמים ישבת סמוך אלי, ואני הייתי מדבר אליך בכל סגנון של דיבורים. גם התחננתי, וגם התרעמתי, גם פייסתי, וגם העלבתי. דברתי דיבורים של התקרבות ודיבורים של הרחקה. וכל זה היה נראה כזורק צרור לי. היית פותח את עיניך המבט שאינו אומר כלום. כלומר, דבר אל הכותל. ועכשו אירע הפלא, ונתקיימו דבריו של דוד המלך. הלכת, ופתאום נפתחו אזניך למפרע. הוי! לכו בנים שמעו לי. וזו היא השאלה שאני מעמיד לפניך. השיבני דבר, אם באמת הסיבה של תוכן מכתבך הוא מצד הפסוק של דוד המלך.

בצפיה להרמת קרנם של עמלי תורה,
יצחק הוטנר

6) הדרש והעיון – פרשת צו, מאמר מז (ר' אהרן לעווין זצ"ל הי"ד, אב"ד רישא)
 "אֵשׁ תָּמִיד תִּנְקֹד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה". עיין ירושלמי יומא פ"ד ה"ו: "לא תכבה" – אף במסעות. ונראה דבמאמר הזה צפון גם רמז נכבד ותוכחת מוסר. הן הנסיון יורנו, אשר בהיות האדם בביתו אינו עלול כ"כ לחטוא, ואם גם יסיתנו יצרו לעשות דבר פשע, יתגבר עליו ולא ישמע לו. וזה כי בהיותו בביתו במקום מגורו, הנהו מוקף תמיד מקהל יודעים ומכירים אשר ידקדקו אחריו, וכל אשר הוא עושה עומד תחת שבט הבקורת, ולכן ירא הוא לעשות דבר אשר לא יעשה, למען לא ילגלו אחריו ויהי לבו. אמנם אימתי עלול האדם לחטוא? אימתי ימצא יצרו הרע כר נרחב להסית ולהדיחו? בהיות האדם הרחק מביתו, במקום נכרי אשר לא ידעו איש, אז יפתנו יצרו, כי עתה כבר יוכל לעשות את אשר לבו חפץ, אחרי אשר נסתרה דרכו, ואין איש אשר ידע מעשיו ותהלכותיו...

7) במדבר [פרשת בהעלותך] – פרק ט, פסוק יח-כג
 (יח) על פי ד' יסעו בני ישראל, ועל פי ד' יחנו: כל ימי אשר ישכן הענן על המשכן יחנו. (יט) ובהאריך הענן על המשכן ימים רבים, ושמרו בני ישראל את משמרת ד' ולא יסעו. (כ) ויש אשר יהיה הענן, ימים מספר על המשכן; על פי ד' יחנו, ועל פי ד' יסעו. (כא) ויש אשר יהיה הענן, מערב עד בקר, ונעלה הענן בבקר ונסעו; או יומם וליילה, ונעלה הענן ונסעו. (כב) או ימים או חדש או ימים, בהאריך הענן על המשכן לשכן עליו, יחנו בני ישראל, ולא יסעו; ובהעלתו יסעו. (כג) על פי ד' יחנו, ועל פי ד' יסעו: את משמרת ד' שמרו, על פי ד' ביד משה.

8) של"ה הקדוש – פרשת בהעלותך, תורה אור, אות ה
 ...וכן למסע המחנות יתעוררו כדי שעל פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו. באופן שבשבתם בביתם בכל האופנים, ובלכתם בדרך, הכל יהיה הדבקות בו יתברך בהליכתם ובחזרתם. על כן כתיב בכפל (שם שם, יח) 'על פי ה' יסעו [בני ישראל] ועל פי ה' יחנו', והדר כתיב (שם שם, כ) 'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו', מקיש החניה לנסיעה והנסיעה להחניה.

9) מסכת פסחים דף סח:
 רב יוסף ב' יומא ד' עצה תא אמר: עבדי לי עגלא תלתא. אמר, אי לא האי יומא ד' קא גרים — כ' יוסף איכא בשוקא¹.

10) בית דלי – עמ' א (ר' יצחק דוד ליר זצ"ל)

אמר (ה"דברי שמואל" מסלנים ז"ע) על מאמר חז"ל שרב יוסף אמר אי לאו האי יומא קגרים כמה יוסף איכא בשוקא, שאם לא היום שבו ניתנה תורה כמה תוספות ומותרות של השוק המגושם היו נדבקים ח"ו, כן אמר בדרך צחות כי איתא בגמ' שרבה היה עוקר הרים ורב יוסף סיני, ובכן מדרגת רבה היתה גדולה יותר כי הר סיני היה הר ועוקר הרים בכוחו לעקרו, אלא שביום זה גדלה מעלת הר סיני שעליו נגלה הבוית"ש לתת לעמו תורה ומצוות.

¹ רש"י - אי לאו האי יומא - שלמדתי תורה ונתרוממתי, הרי אנשים הרבה בשוק ששמן יוסף, ומה ביני לבינים?